

PEVSKI ZBOR UČITELJSTVA UJU V LJUBLJANI

V LJUBLJANI, DNE 10. MAJA 1930.

SPORED KONCERTA

OB PETLETNICI PEVSKEGA ZBORA

DIRIGENT: PROF. KUMAR SREČKO

SODELUJEJO: SOPRAN SOLO GDČ. MEZE ANICA, PRI KLAVIRJU
G. PROF. RAVNIK JANKO IN G. ŠIVIC PAVEL

PROGRAM:

1. Emil Adamič: **Zabučale gore.** (Teče voda . . .).
 2. Franjo Dugan ml.: **Dvije narodne iz Bosne.**
 - a) Uzeh djugum.
 - b) Jel' ti žao.
 3. Franjo Dugan ml.: **Jurjevske pjesme iz Turopolja.**
 - a) Jurjevska iz Dubranca.
 - b) Druga jurjevska iz Dubranca.
 - c) Jurjevska iz Buševca-Kuče.
 4. Emil Adamič: **Vragova nevesta.**
 5. Anton Lajovic: **Zlato v Blatni vasi.**
 6. Marij Kogoj: **Vrabci in strašilo.** (Mešani zbor).
 7. Zlatko Grgošević: **„Okolo žnjačkoga venca“.**
 - a) Posle žetve.
 - b) Po putu.
 - c) Pred vrati.
 - d) Molitva „okolo žnjačkoga venca“.
 - e) Za „zbogom“.(Ženski in mešani zbor in dvojni mešani zbor).
- O ◡ D ◡ M ◡ O ◡ R**
8. Josip Stolcer-Slavenski: **Romarska popevka.**
 9. Anton Lajovic: **Koledniki.**
 - a) Žalostni koledniki.
 - b) Častitljivi koledniki.
 - c) Veseli koledniki.
 10. Anton Lajovic: **Žabe.** (Ženski zbor a capella).
 11. Janko Ravnik: **Zimska pesem.**
 12. " " **Kmetiška.** (Ženski zbor s spremljevanjem klavirja).
 13. Boris Papandopulo-Pečić: **Pjesme svatovske.**
 - a) Kad krenu svatovi.
 - b) Kad igra kolo.
 - c) Kad odvedu nevjestu.
 - d) Kad djevojka prima dobru molitvu.
 14. Vinko Žganec: **Jedna majka vumrla.**
 15. " " **Črne čizme z vuskimi petami.**
 16. " " **Dildil duda.**
 17. Emil Adamič: **Potrkan ples.**
 18. St. Mokranjac: **Srbske narodne pesmi.** (X. šopek).

Zabučale gore. (Teče voda . . .)

(Moravska narodna — prevedel O. Župančič — priredil v proslavo 80letnice gospoda
prezidenta T. G. Masaryka Emil Adamič.)

Zabučale gore,
zašumeli lesi,
ah, mladost ti moja
kam ušla si, kje si?

Ah, mladost ti moja,
kam si se zgubila?
Kakor da bi kamen
voda potopila.

Časi, mladi časi
neužiti krasi,
moja mlada leta
niso vžila sveta.

Kamen, še ta kamen
v vodi se obrne,
le mladost se moja
več nikdar ne vrne.

Dvije narodne iz Bosne.

Besedilo narodno.

a) Uzeh djugum.

Uzeh djugum i maštrafu,
podjoh na vodu! Aman!

b) Jel ti žao.

Jel' ti žao, draga,
ej!
Jel' ti žao, dušo,
što se rastajemo?

Jurjevske pjesme iz Turopolja.

Besedilo narodno.

a) Jurjevska iz Dubranca.

Lepi Juro kres nalaže,
levom rukom venčec vija,
na Jurjevo na večer.

Levom rukom venčec vija,
desnom rukom kres nalaže,
na Jurjevo na večer.

Nestalo mu malo zlata,
malo zlata, za dva lata,
na Jurjevo na večer.

b) Druga jurjevska iz Dubranca.

Japo, mamó, hote gledat
zelenoga Jurja.

Nije Juraj svaki dan,
već u letu jedan dan.

Pisan vusem prošel,
zelen vusem došel,
iz zelene gore
v ovo ravno polje.

c) Jurjevska iz Buševca - Kuće.

Faljen Isus i Marija,
kruto jako veseli se
kano drvo zeleni se.

Sveti Juraj jake krvi
med junaki bil je prvi.
Sveti Juraj sabljom kreće,
pa pozoju glave seče.

Vragova nevesta.

Besedilo narodno.

Sta živila stari oče, stara mati.

Nista več otrok imela,
kakor eno samo hčerko,

po imenu Majdalenko:
lepo ime Majdalenka.

Starši so jo pa prosili
da b' se bila omožila.

Kdor jo hoče, tega noče.

Kogar hoče, on je noče.

Pa je rekla stari mati:

»Po te pride vsa hudoba!«

Komaj mat' je zgovorila,

polni vrt je črnih svatov.

Pa je rekla stari mati:

»Bom kadila in škropila!«

Tak je rekel starešina:

»Le kadite in škropite,

Majdalenka je le naša!«

In so na konjiče sedli

in trdo so oddirjali

po skalovju in pečovju,

ogenj jim spod nog je švigal.

Tak je rekla Majdalenka:

»Kaj te prosim o moj ženin!

Naj na črno zemljo stopim

in zavpijem naj v nebesa!«

Pa je rekel starešina:

»Le zavpij enkrat, al' dvakrat,

saj t' ne bo nič pomagalo!

Majdalenka si le naša!«

Stopila na črno zemljo,

v svete vpila je nebesa:

»Moj Bog, moj Bog,

zakaj si mé zapústil!«

Strila se gosta meglica,

polna nebeških angeljcov.

že so vzeli Majdalenko,

nesli jo v svete nebesa,

gori k Očetu nebeškem.

Zlato v Blatni vasi.

Oton Župančič.

Prišli trgovci z novci
za šalo v Blatno vas zares,
na trgu sredi blata
pustili pisker zlata,
potem naprej, haha, zares,
zares trgovci z novci!

Prišla je putka tutka
za šalo v Blatno vas zares,
vse blato potacála,
zlato je pozobala,
potem naprej, haha, zares,
zares da putka tutka!

Vrabci in strašilo.

Oton Zupančič.

Čiv-čiv, čiv-čiv,
še dolgo bom živ,
živ-žav, živ-žav,
še dolgo bom zdrav:
na sredi polja
tri vreče proša!

Čiv-čiv, živ-žav,
vse prav? Vse prav!
Čiv-čiv, čiv-čiv,
saj nisem jaz kriv,
živ-žav, živ-žav,
če mož je brljav,
če metlo ima,
pa mesti ne zna.

Čiv-čiv, živ-žav,
vse prav? Vse prav!

„Okolo žnjačkoga venca“.

(Pučki obred.)

a) Posle žetve.

Gore nam, gore, sónčece!
Po tem drobnem póleku,
po tem tankem láseku!
Sonce nam sija prek vode,
fiček nam zléče prek gore!
Blagoslóvi naš, Majka Božja,
preljuba Devica Marija!
Na skali nam, fiček te vode:
naj se napije Jezus z nje,
svojoj lúblenoj Matrijoj,
z luboj Dévicoj Marijoj!

b) Po putu.

»Višnja moja, višnja moja,
jel' si mi zélena?«
»Duša moja, duša moja,
jel' si mi lúblena?«
Vu te černe gore,
na kite borove,
dolefela fičica preljepa.
Vu te černe gore stiha zapopéva,
stiha zapopeva od drágega mojga!
Pri te ljepe rože stiha zápopéva,
i pri Majke Božje, pri te ljepe rože.
Pri te ljepe rože stiha pápopéva,
stiha zapopeva od drágega mojga! —
»Višnja moja, višnja moja,
jel' si mi zelena?«
»Duša moja, duša moja,
jel' si mi lublena?«

c) Pred vrati.

Dime ideme, Boga molime,
Boga zmóznoga, suca oštroga.
Haj, zétva je!
»Jel' so nam doma visoka góspoda?«
Nósime dar: »Pšeničen venčec,
dóma peljáme mlade žnalice,
zdálkega póta na dáre čekame!
»Jel' so nam doma visoka gospoda?«
Ljepe pozdrávljame, mi žnalice,
preljépi dar Vam díme nósime,
preljépi dar: Pšeničen venčec!
»Jel' so nam doma visoka gospoda?«
Dime ideme, Boga molime,
Boga zmožnoga, suca oštroga.
(Haj, zétva je!)

d) Molitva „okolo žnjačkoga venca“.

Večer nam je rosa pádala,
nju Marija glédala,
z lépega dvórcá od Boga,
od smílenoga Jézuša.
»Smíleni, o Jézuš,
dojdi k nam,
pélaj nam dúše v svétel raj.
v svétel nam ráju nájbole,
gde so se dúše vésele!«

e) Za „zbogom“.

»Gázda, lehku noč, od Boga pomoč,
od Majke Marije, preléhku dobru noč!«
»Vaši dari su zebráni,
naj vas Božja ruka bráni,
naj vam Bog je na pomoč!«
»Pústite nas, dragi gázda,
pústite nas gázdarica,
kaj bi išli spat!«
»Vsim skup léhku noč, od Bóga pomoč.
od Majke Marije, preléhku dobru noč!«
»Lehku noč!«

Romarska popevka.

Besedilo narodno.

O Marija, majka božja,
majko milosrdna,
k Tebi moli moja duša:
Marija, bístriška Marija,
móli Bogá za nas!

Koledniki.

Oton Župančič.

a) Žalostni koledniki.

V dve gube vsi hodimo,
milo Jero vodimo,
venomer se cmiha, joče,
Bog ga vedi, kaj si hoče,
radi jo spečali bi,

dober kup jo dali bi:
kdor naprti jo na rame,
za nameček naj si vzame
še čmerike butaro,
kisa polno čutaro.

b) Častitljivi koledniki.

Staro šego hranimo,
novo leto znanimo:
mladi Božič in Marija
bodi naša tovaršija;
dani so obeti nam,

zlata zvezda sveti nam,
njene se držimo poti,
da nas zloba ne zaloti
starega prismođeža
krutega Herodeža!

c) Veseli koledniki.

Case pregledujemo,
za se koledujemo
in za lepo leto mlado
preobračamo navado.
Nič od vas ne prosimo,

mi darove nosimo,
meh za smeh in vrečo sreče
Ciciban za nami vleče,
ne za hišo zidano,
le za voljo židano!

Žabe.

Oton Župančič.

Rega, rega, rega, rega,
vedno hujša je zadrega,
solnce že do dna nam sega,
jojmene, kaj bo iz tega!
Kum kum,
le pogum:
Slišal sem od juga šum!

Kvak, kvak,
glej oblak;
glej oblakov sivih vlak;
vedro vode nosi vsak,
kmalu bo vse polno mlak!

Rega, rega, rega, rega,
Bog nas reši vsega zlega!

Kum kum
le pogum!

Kvak, kvak,
glej oblak!

Zimska pesem.

Fr. Zbašnik.

Tího, láhno, tího, láhno
v noč snežinke létajo,
kákor da metúljkí beli
skozi zrák se šetajo...

Roke véle, lica bléda
žálost na obrázu
v duši težke, težke sanje
o otrócih gládu, mrazu...

V sanjah máti roke sklépa
glávo klóni, pláka...
Úra bije in odbije
zopet tikataka...

Tího, lahno, tího, lahno
v noč snežinke pléšejo,
kákor da si vile gorske
zlate laske češejo.

Kmetiška.

Fr. Zbašnik.

Sla devójka v mládo jutro,
v mládo jutro, v žitno polje,
v žitno polje, dobre,
dobre volje, ej najbólje.

Izpod néba jo škrjánček
s pésmijo pozdrávljal,
— svetle zore poln do vrha —
mak ji s čášo je nazdrávljal.
Kot kraljici je pšenica
vdáno se ji klanjala:
— Ej devójka rožnólica,
kaj si, kaj si sánjala?

Sla devójka v mládo jutro,
cesta vsá je béla bíla,
— a devójka — rajske volje —
da je pot zgrešila...

Pjesme svatovske.

Besedilo narodno.

I. Kad krenu svatovi.

Oj!
Oj, jabuko zeleniko,
lijep li si rod rodila.
Na tri grane, tri jabuke,
na četvrtu soko sjedi.
Soko gleda ravno polje,
a uz polje kita svata.
Haj!
Plemeni se Pavo ženi,
plemenitu ljubi vodi.
Haj!
Razgojenu kao jelu

i pitomu kao pčelu:
ji pitomu kao pčelu:
(puna su joj usta meda!
{Oj!
iU licu je bijela i rumena,
(iz daleka dvoru svjetlost dava.
{Oj!
(Koliko je divna i lijepa!
{Oj!
{U kosu joj sunca donesite,
{pored sunca: jasnoga mjeseca!
{Haj!

II. Kad igra kolo.

Skoči kolo, da skočimo, haj!
Da bi nama u čas dobar.
Skoči kolo...
Fatajte se bjele ruke,
gledajte se crne oči, haj!
Svatovi se svi skupiše,
i divno se nakitiše.
Brze konje zagraše, haj,
Vrane konje osedlaše,
britke sablje pripasaše.
Brze konje zaigraše,
u djevojke odigraše! Skoči kolo!
U djevojke odigraše! Skoči kolo...

III. Kad odvedu nevestu.

Oj!
Zlatni topi u grad udariše;
lijepu Maru u dvor odvedoše.
— Lijepa Maro, jel' ti žao majke? —
— Zašto bi mi žao bilo majke? —
U mog dragog bolju majku kažu! —
— Lijepa Maro, jel' ti žao babe? —
— Zašto bi mi žao bilo babe? —
U mog dragog boljeg babu kažu! —
Oj!

IV. Kad djevojka prima dobru molitvu.

U ime Boga, u čas dobar, amin.
Nevjestic mlada u novome piru,
da bi uživala sve danke u miru, amin.

Da bi se nazvala sedam sina majka
svemu rodu i plemenu na veliko čast. Amin.

Jedna majka vumrla.

Besedilo narodno.

Jedna majka vumrla,
detešće je stavila,
detešće je stavila.

Otec se oženio,
ženku si dopeljao,
tu nesrečnu mačehu.

Dete prosi kruheka,
dala mu je kamenca.
mrsko ga izšibrala.

Črne čizme z vuskimi petami.

Besedilo narodno.

Črne čizme z vuskimi petami
ke je Herceg pogodil vuni pod vrbami.
Tulipan črteni
al da velka ljubav med nami.

Ljubil sam te, grličica drága,
dok si bila lépi cvet, dok si bila mlada.
Tulipan črteni
al da velka ljubav med nami.

Ar ne zraste žito na kocénju!
Popevajte snéšice, ke ste vu pošténju.
Tulipan črteni
al da velka ljubav med nami.

Dildil duda.

Besedilo narodno.

Dildil duda, zletine cigani.

Aj, aj, to—to—to!

Dildil duda, žena ti je huda.

Aj, aj, to—to—to!

Dildil duda, zdrapana je bunda.

Aj, aj, to—to—to!

Potrkan ples.

Besedilo narodno.

Polka je ukazana,
tla so namazana;
hoj haj, hoj haj
kaj bo pa zdaj?
Igra je ukazana,
tla so namazana;
hoj hej, hoj hej
pod se ogrej!

Zahvaljen bod' ljubi moj zet,
ki prišel si pikasto vzeti;
je pikasta, lisasta,
šepasta, vegasta,
skrinjo pa polno 'ma
suh'ga zlata.

Tolazi se dobri moj sin
saj nisi edini trpin;
tud' moja je muhasta,
sitna, jezikasta,
trdih pesti in
koščenih je rok.

Fantje, deklīči vi,
bas že hudo renči;
hoj hej, hoj hej
kri se razgrej!

Roka naj roke se
trdno drži;
hoj hej, hoj hej
lice žari.

Srbske narodne pesmi.

Besedilo narodno.

(X. šopek.)

Biljano platno beleše
na ohridski te izvori.
Mi pominaha vinari
vinari Belogradjani:
»Vinari more Belogradjani
krotko terajte karvanot,
da ne mi platno zgazite
ot mi je platno darovsko.«

Biljano momo ubava!
Ako ti platno zgazime,
so vino će go platime.

Vinari, more, Belogradjani,
ne vi go sakam vinono.
Tok vi go sakam ludano,
što napred tera karvanot,
što nosi fesot nad oko,
Biljano gleda pod oko.

Do tri mi puški puknale,
do tri junaci padnale.
do tri mi majke, tugo, plakale.

Dinka dvori mete,
drobni solzi roni.
Dinka popova Ikonomova.
Pušči me mila majko,
do na dvor, da vidim.
Mi vrvi majko no ludo i mlado.
Da nego, mila majko, ja sakam.

Niknalo, niknalo cveče šareno
vo momi no to pendžerče.
Denje go moma vardeše.
Noče go bečar kradeše.
De gidi bečar budala.
Ne znaješ Fanče da ljubiš,
sam znaješ cveče da kradeš.

Pevski zbor učiteljstva UJU Ljubljana je osnoval leta 1925. g. prof. Kumar Srečko, s pomočjo g. prof. Marka Bajuka, pod okriljem Društva učiteljev glasbe. Po združitvi vsega učiteljstva v skupno organizacijo, je pristopil tudi pevski zbor kot sekcija k Udruženju Jugoslovenskega Učiteljstva (U. J. U.), poverjeništvu Ljubljana.

Danes šteje zbor 80 članov in članic iz vse Dravske banovine, ki prihajajo k skupnim vajam predvsem v pouka prostih dneh. Zborov dirigent je Srečko Kumar, prof. na glasbeni akademiji v Zagrebu, a predseduje mu Grčar Tit, šolski upravitelj na Barju.

Srečko Kumar, dirigent pevskega zbora in profesor na Glasbeni Akademiji v Zagrebu ter ravnatelj privatne glasbene šole »Muzički tečajevi« je bil rojen leta 1888. v Kojsem pri Gorici. Absolviral je učiteljske v Kopru, a glasbeno se je izobraževal na Tartinijevem konservatoriju v Trstu in v Lipskem pri prof. Jos. Pembauru.

Leta 1920. je ustanovil Pevski zbor slovenskih učiteljev v Julijski Benečiji s katerim je priredil več uspešnih koncertov po severni Italiji. 1924. je prevzel mesto učitelja glasbe na Glasbeni Matici v Ljubljani in dirigentstvo pevskega zbora. 1926. je bil imenovan za prof. na Glasbeni akademiji v Zagrebu in za dirigenta pevskega zbora »Kolo«. S tem zborom je z velikim uspehom nastopil na mednarodnem festivalu za moderno glasbo v Frankfurtu. Dirigent in idejni voditelj pevskega zbora UJU je od njega ustanovitve z velikim uspehom absolviral v marcu in aprilu 1930. turnejo po Češkoslovaški.

Franjo Dugan ml. rojen leta 1901. v Zagrebu. Od mladosti se bavi z glasbo, a posebno se zanima za ljudsko glasbo in glasbo primitivnih narodov. Nekatere njegove kompozicije so nagradili ob priložnosti raznih natečajev. Komponiral je nekoliko ciklusov pesmi za glas in klavir, veliko moških, ženskih in mešanih zborov, staroslovansko mašo za mešan zbor, ciklus narodnih bosanskih za moški zbor in pihalni orkester ter več medjimurskih in bosanskih narodnih za klavir, itd.

Boris Papandopulo - Pečić, rojen 25. februarja 1906. leta v Honnefu ob Reni. Gimnazijo in glasbeno akademijo je absolviral v Zagrebu. Leta 1926. ga pošlje Igor Strawinski, stari prijatelj njegove rodbine, s priporočilom holandskemu dirigentu Dirk Focku, da se priuči v »l'ar de conduire l'orchestre« t. j. v vodstvu orkestra. Fock je ta čas bival na Dunaju, kjer je bil direktor »Konzerthausvereina« in upravnik odseka za dirigiranje na glasbeni akademiji. Papandopulo je z njim sodeloval nad leto dni kot asistent. Po Fockovem odhodu z Dunaja se je zanimal in proučeval način orkestralne interpretacije Rudolfa Nilinsa, koncertnega direktorja »Wiener Oratorienvereinigunga«, »Tonkünstlerorchestra« in profesor dirigiranja na »Wiener Neues Konservatorium«. Sedaj je dirigent pevskega društva »Kola« v Zagrebu.

Emil Adamič se je rodil 1877. leta na Dobrovi pri Ljubljani. Konservatorij je absolviral v Trstu, državni izpit iz glasbe pa na državnem konservatoriju v Ljubljani z odličnim uspehom. Službuje na drž. učiteljsku v Ljubljani kot profesor glasbe. Za časa vojne je bil na konservatoriju v Taškentu kot profesor za kompozicijo, a kasneje je

postal direktor tega zavoda, intendant opere in vodja etnografskega oddelka za orientalsko folkloristiko, itd.

Po vojni je s pomočjo državne štipendije zbiral narodne pesmi po širni državi. Bil je dirigent orkestra Glasbene Maticе v Ljubljani, sedaj pa deluje kot glasbeni kritik pri »Slov. Narodu« in »Jutru« ter redakter »Nove muzike«. G. Adamič je eden izmed najplodovitejših slovenskih skladateljev in zastopa v pretežni večini nacionalno smer v slovenski glasbi.

Josip Stolcer - Slavenski se je rodil v Cakovcu leta 1896. Samouk je napisal simfonijo za veliki orkester, s katero je vzbudil pozornost Cakovčanov, kateri so ga poslali na glasbeno akademijo v Budimpešto. Tu je bil učenec Herzfelda, Kodalyja, Siklosa, itd. Po vojni je bil tri leta pri Vit. Novaku v Pragi, sedaj pa je profesor na Glasbeni šoli v Beogradu.

Napisal je: Nokturno za veliki orkester; zборе: Voda z vira, Romarska, Ftiček veli, Molitva dobrim očima, Nikad, itd. — Klavirsko suito za gosle in orgle, II. kvartet, kvintet in Balkanofonijo za veliki orkester.

Anton Lajovic, rojen 1878. leta v Vačah pri Litiji, je izrazil pristaš novejši smeri v glasbi. Mnoge njegove skladbe so znane tudi izven Slovenije, posebno v Hrvatski in Srbiji. Napisal je tudi več velikih del za orkester in zbor.

Zlatko Grgošević, rojen v Zagrebu 23. maja 1900., je studiral glasbo v Zagrebu pri Lhodku, Duganu, Dobroniču, Bersu, itd. Sedaj služi kot profesor glasbe na privatni glasbeni šoli »Mužički Tečajevi« v Zagrebu.

Njegova najvažnejša dela so: ciklus »Kajkavska lirika«, »Od kolijevke do motike«, »Dvije skice za komorni orkester«, »Žetva« v 6 delih. Razven tega več samostojnih kompozicij za zbor in nekoliko kratkih kompozicij za komorni ansambl.

»**Stevana Mokranjca** lahko nazivamo klasika jugoslovenske, predvsem srbske narodne glasbe. Njegova največja zasluga je v tem, da je seznanil svet s srbsko narodno pesmijo in to v tako dovršeni formi, kakor jo ne pozna niti ena glasbena literatura tujih in večjih narodov. Njegovi rukoveti iz posameznih krajev srbske zemlje so najidealnejši predstavniki nacionalnega čustvovanja in duše srbskega naroda. Rojen je bil 1858. v Mokranjcu. Umril je 1914. v Skoplju.«

Janko Ravnik, rojen 1891. v Bohinjski Bistrici. Vstopil je kot 12 leten deček v orglarsko šolo v Ljubljani in jo je po 3 letnem študiju absolviral ter vstopil kot učenec v Glasbeno Matico. Konservatorij je absolviral v Pragi pri prof. Jiráneku. Po vojni je bil nekaj časa dirigent v Narodnem gledališču v Ljubljani, a danes služi kot prof. klavirja na drž. konservatoriju v Ljubljani. V svojih skladbah je dosledno na višku svojega časa. Njegova posebnost leži v izredni harmonski koncepciji. Več skladb je objavljenih v glasbeni reviji »Novi akordi«. Izdal je tudi ciklus solospjevov »Seguidile«.

Marij Kogoj, rojen 1895. v Trstu je obiskoval gimnazijo v Gorici, glasbeno akademijo na Dunaju pri Fd. Schickarju, pozneje pri Schönbergu. Sedaj je član Narodnega gledališča v Ljubljani. Njegovo glavno delo je opera »Črne maske«, z velikim uspehom izvajana v narodnem gledališču v Ljubljani. Komponiral je mnogo del za klavir (dve suiti za klavir etc), samospve in zборе: Requiem, Narodu, Slovo, Nageljni poljski, Barčica, Vrabc i in strašilo etc.

Dr. Vinko Zganec je bil rojen 1890. leta v Vraščinih v Medjimurju. Absolviral je gimnazijo v Varaždinu, na vseučilišču v Zagrebu pa teološko in pravno fakulteto. Zbral je več šopkov narodnih pesmi, predvsem medjimurskih in komponiral nekoliko zborov.